

Nr 20.

Av herr Svensson i Ljungskile m. fl., angående speciallagstiftning i syfte att effektivt hjälpa personer, som skadats under militär beredskapstjänstgöring, samt deras anhöriga.

Under de gångna krigsåren har det upprepade gånger inträffat, att beredskapsmän drabbats av svåra olyckor under sin tjänsteutövning. En del av dessa händelser ha varit verkliga katastrofer, vilka upprört hela vårt folk, såsom när färjan vid Armasjärvi kantrade eller när u-båten Ulven gick under. Händelserna äro dock inte mindre kännbara för den som drabbats därav och för hans anhöriga, när enstaka personer träffas av olyckan.

Det enda, som samhället kan göra för att begränsa dessa händelsers skadeverkningar i olika riktningar, är att på ett effektivt sätt ekonomiskt hjälpa dem som skadats respektive deras anhöriga.

Den översyn, som ägde rum 1941 och 1944 av vår nuvarande militärsättningsförordning, har tydligt ådagalagt, att där angivna ersättningar äro i hög grad otillräckliga. Det torde inte heller vara möjligt att i en generell lagstiftning på detta område kunna giva full rättvisa i de fall som uppstå då särskild beredskapstjänstgöring är anbefalld. I det fall att landet blir indraget i krig kan det uppenbarligen bliva svårt att gå mycket längre än vår nuvarande lagstiftning gör. Vid en generell lagstiftning kan man ej heller bortse ifrån de ersättningsgrunder, som angivas i den allmänna olycksfallsförsäkringslagen.

Vi ha offrat flera tusen miljoner hittills och lyckats bevara landets befolkning från krigets hemsökelse. Allmänt erkännes, att detta ålägger oss förpliktelser gent emot krigets offer utanför vårt lands gränser. Stora summor ha också redan anslagits för detta ändamål. Det synes ofrånkomligt att statsmakterna under dessa förhållanden bereda sig möjlighet att i främsta rummet hjälpa krigets offer inom vårt eget folk på ett så generöst sätt, att den allmänna rättskänslan blir tillfredsställd.

Detta torde som förut nämnts inte kunna ske genom den översyn av vår militärsättningsförordning, som förutsatts i Kungl. Maj:ts proposition nr 107 till 1944 års riksdag. Vill man på ett radikalt sätt bringa hjälp åt dem som under de gångna åren skadats under den militära beredskapstjänsten, torde det bli nödvändigt med en speciallagstiftning, som i viss mån frikopplas

från den permanenta lagstiftningen på detta och närgränsande områden. Det får bli en krigslagstiftning i efterhand med retroaktiv verkan, vilken ger samhället möjlighet att avbetala den skuld, vari vi alla stå till beredskaps-tjänstens offer.

Det är möjligt, att vissa principiella skäl kunna anföras emot en dylik lagstiftning. Däri kommer den i så fall att likna många andra kristids-förordningar. Vi anse dock, att saken i sig själv är så ofrånkomlig, att principiella och lagtekniska hinder böra övervinnas.

Med stöd av det ovan anförda hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära utredning om och förslag till en speciallagstiftning, som ger statsmakterna möjlighet att på ett effektivt sätt hjälpa dem, som skadats i militär beredskapstjänst under det nu pågående kriget, respektive deras anhöriga.

Stockholm i januari 1945.

Wald. Svensson.

And. Stjärne.

Birger Utbult.

A. Danielsson.

Filip Kristensson.

Nils Persson
i Svensköp.

Joh. Nilson.